Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

ZENGİNLİKTEN YALINAYAKLIĞA

Es-selamu aleykum ve RahmetuLlahi ve Berekatuhu.
Euzu bi-Llahi mine ş-şeytani r-racim. BismiLlāhi r-Raḥmāni r-Raḥīm.
Ve s-salatu ve s-selamu 'ala Rasulina Muhammed'in Seyyidi l-evveline vel ahirin.
Meded yā ResūlaLlāh, meded yā Sādāti 'Ashābi ResūliLlāh, meded yā Meşāyihinā, Destur Mevlâna Şeyh Abdullāh el-Fa'iz ed-Dağistāni, Şeyh Muhammed Nazım el-Hakkani. Meded. Tarikatuna es-Sohbe vel hayru fil Cemiyyeh.

Bismi Llāhi r-Raḥmāni r-Raḥīm,

ذَرْهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِهِمُ الْأَمَلُ

"Zerhum ye'kulû ve yetemette'û ve yulhihimul-emel", "Onları bırak; yesinler, eğlensinler ve boş ümit onları oyalayadursun." (Kur'ān 15:03). Allah Azze ve Celle buyuruyor ki: "Bırakın bu insanlar dünya hayatında yesinler, eğlensinler, oynasınlar ve mal biriktirsinler." Onların mutlu olacaklarına dair besledikleri şey, [boş] bir umuttur. Bugün dünyada gördüğümüz şey tam olarak budur; herkes sadece dünya peşinde: "Kendimi nasıl mutlu edebilirim?" Para, altın, araba, kadın veya başka herhangi bir şeyle... İnsanlar sadece bunu düşünüyorlar. Özellikle bu ülkede durum daha da belirgin. Neden? Çünkü paraları var ve mutluluğun bu olduğunu sanıyorlar. Oysa gerçekte bu, mutluluk değildir. Hâlâ arayış içindeler: "Nasıl daha mutlu olabiliriz? Daha pahalı bir ev, daha pahalı bir araba, daha pahalı ayakkabılar, kıyafetler veya yiyecekler alırsak…" Tek düşündükleri şey bu.

İnsanın olması gereken hâl kesinlikle bu değildir. Çünkü Allāh ﷻ, insana düşünebilmesi, iyi ile kötüyü ayırt edebilmesi için bir akıl vermiştir. Hayvanlar neyin iyi olduğunu bilmezler; sadece yiyebilecekleri şeylerin peşindedirler, başka bir şey değil. Ancak insan bundan çok daha fazlası olmalıdır; insan bilmelidir. 'أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا', 'E fe hasibtum ennema halaknakum abesen', "'Sizi boşuna yarattığımızı ve bize tekrar döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?'" (Kur'ān 23:115). Biz sizi bunun için —yani sadece eğlenmeniz, nefsinizi mutlu etmek için kendinizle uğraşmanız, nefsinizin ve onun arzularının kölesi olmanız için— yaratmadık. Hayır, Allah Azze ve Celle sizi bunun için yaratmadı. O ﷻ, sizi mutluluk için yarattı ve mutluluğun ne olduğunu da bizzat bildirdi. "وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ", "Va(A)llâhu yed'û ilâ dâri-sselâmi", "Allah, cennete çağırır." (Kur'an 10:25). Allah ﷻ, insanları mutluluğa, yani esenlik yurduna davet etmektedir. Buradaki "esenlik" (selâm), mutluluk anlamına gelir; dünyada insanların dilinden düşürmediği o "barış" veya "huzur" kavramından farklıdır. Pek çok insan barıştan, huzurdan bahseder ama buna ulaşmak için hiçbir çaba göstermezler. Eğer Allah'ın ﷻ sizden istediği şeyleri yaparsanız, mutlu olur ve huzura kavuşursunuz.

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

Ancak tüm gayretinizi bu dünyaya (dünyevî hayata) adayıp, "Şunu satın alırsak daha mutlu oluruz" derseniz, yanılırsınız; çünkü bunun sonu asla gelmez. Nefsinize ne kadar verirseniz verin, o hep daha fazlasını ister. Nefsin arzularının bir sonu yoktur; o sürekli daha fazlasını, hep daha fazlasını talep eder. Üstelik bir isteği daha vardır: Başkalarının kendisine benzemesini asla istemez. Bir başkasını gördüğünde, "Hemen ondan daha iyisini bulmalıyım, bunu ben elde etmeliyim" der. "Şu adam ya da şu kadın bir şeye sahip olmuş; benim param var, her şeyim var, öyleyse tek ve benzersiz olmalıyım. Kimse bana yetişemesin!" diye düşünür. Buna pek çok kez şahit oldum. İlk defa Paris'e gittiğimde, çok lüks bir mağazaya girmiştik. Orada bana bazı eşyalar gösterdiler; kimisi küçük, kimisi büyük parçalardı. Ancak fiyatlarını duyunca şaşkına döndüm; daha önce hiçbir şey için böylesine yüksek fiyatlar işitmemiştim! Anladım ki insanlar buraya, başkalarının satın alamayacağı şeyleri alabilmek için geliyorlar; sadece kendileri sahip olabilsin diye... Üstelik bu eşyaların hiçbir faydası da yoktu. İnsan, "Bu dükkândan alışveriş yaptım; çok pahalı bir dükkândı," diyebilmek için bunu yapar. Sıradan insanlar—elbette yoksullar zaten alamazlar ama—sıradan insanlar bile buradan alışveriş yapamazlar. "Ah, çok mutluyum! Nefsim, ah nefsim, mutlu musun?" "Hayır, daha fazlasını almalısın! Bundan daha pahalı bir şey bulmalı ve onu almaya çalışmalısın. Git, daha pahalısını ara. Bu [faydasız] şeye daha çok para ver!" Allah ﷻ rızası için tek bir kuruş bile vermezler; ama nefisleri uğruna her şeylerini verirler. Bugünlerde insanlar işte böyle; nefislerinin peşinden fazlasıyla gidiyorlar. Oysa nefisten kurtulabilirlerse mutlu olurlar; işte o zaman gerçek mutluluğa erişirler.

Pek çok evliyaullah bir zamanlar bu kötü yoldaydı; sonra Allah ﷻ onlara hidayet nasip etti ve onlar büyük evliyalar oldular. Hatırladığım bir örnek, Bişr el-Hâfî'dir. Geçen yıl Bağdat'ta onu ziyaret etmiştik. O zamanlar gençti ve ailesi çok zengindi. Kötü bir arkadaşı vardı—ki insanın başına gelebilecek en kötü şey budur. Herkes kötü arkadaştan sakınmalıdır; onlarla birlikte olmayın. Eğer dinleyeceklerse onlara nasihat edin; ama dinlemiyorlarsa yanlarına bile yaklaşmayın. İşte onun da böyle kötü bir arkadaşı vardı. Parası sayesinde her istediğini yapabiliyor, eğlencelere gidip içki içebiliyordu. Bir gün yine içki içmeye gitmişti. Eve döndüğünde uykuya daldı. Derken mübarek bir zat gelip kapısını çaldı. Hizmetçi kapıyı açtığında, gelen zat ona, "Efendine söyle; bu kötü arkadaşı ve bu kötü yolu terk edip Allah'a ﷻ yönelsin," dedi. Hizmetçi içeri girip durumu efendisine anlattı. O da, "Bunu kim söyledi?" diye sordu. Hizmetçi, "Kapıyı çalan mübarek bir zat söyledi," diye cevap verdi. Bunun üzerine hemen dışarı fırlayıp o zatın peşinden koştu. O mübarek zat ona tekrar, "Bu kötü arkadaşınla birlikte olma!" dedi. Böylece tövbe etti, Allah'tan bağışlanma diledi ve yeniden namaz kılmaya başladı. Bir süre sonra, o şeytan misali arkadaşı tekrar yanına geldi; o da yavaş yavaş yeniden içki içmeye ve o kötü arkadaşıyla takılmaya başladı. Bir gün yine içki içmişti. Ardından sokağa çıktığında, üzerinde Allah'ın ﷻ isminin yazılı olduğu bir kâğıt parçası buldu. Hava yağmurlu olduğu için yerler çamurluydu; o da kâğıdı yerden aldı, üzerini iyice temizledi, başına koydu, üzerine güzel kokular sürdü ve odasına astı. O gece, salih bir zat rüyasında Allah'tan ﷻ bir hitap işitti. Allah ﷻ şöyle buyuruyordu: "Bu gence söyle; o, Benim ismimi yüceltti. Onu

bağışlıyorum ve onun durumunu da düzeltiyorum. Benim İlahi Huzurumda o yücedir, yüksek bir makamdadır." Böylece gidip durumu ona anlattı. Adam ağlamaya başladı, hem de çok şiddetli bir şekilde ağladı. Ardından şöyle dedi: "Bunu bana Allah ﷻ katından ilettiğin andan itibaren, artık böyle yaşayacağım. Yanıma hiçbir şey almayacağım ve sadece Allah ﷻ için yola çıkacağım." Her şeyini terk etti ve yalınayak yola koyuldu. "Hâfî" (yalınayak) ismi buradan gelir; hayatı boyunca yalınayak yaşadı. Çünkü, "Bunu Allah'tan (ﷻ), bu zat vasıtasıyla duyduğum andan itibaren artık ayağıma bir şey giyemem; zira ancak bu şekilde yaşamak bereketlidir," demişti. Böylece her şeyini geride bıraktı ve gerçek saadete erdi. Âhiret sultanlarından biri oldu. Mazari, Kabri şerîfi Bağdat'tadır. Binlerce talebeyi Peygamber Efendimiz'in (ﷺ) yoluna, tarîkata ve şerîata yönlendirerek onlara hidâyet vesilesi oldu. Bizim yapmaya çalıştığımız şey de tam olarak budur.

Elhamdülillah, burada da durum aynı; elbette burası dünyanın en pahalı yeri. Elhamdülillah, inşallah; sizler, çocuklarınız ve diğerleri, dünyalık şeylerin peşine düşmemelisiniz. "Ah, bu babamındı, bu annemindi; burası bizim toprağımızdı, şurası değildi" gibi sözler söylememelisiniz. Hayır, bu önemli değil. Önemli olan, en değerli şeye sahip olmanızdır: Allah Azze ve Celle'nin İlahi Huzuru'nda değerli bir kul olmak. **" إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ"**, 'Inne ekramekum 'inda(A)llâhi etkâkum', 'Allah katında en şerefliniz, Allah'a karşı saygısı, korkusu ve O'nun yasaklarından kaçınıp emirlerine itaati en yüksek olanınızdır.' (Qur'ān 49:13). Allah'ın ﷻ İlahi Huzuru'nda en değerli, en makbul olan kişi; O'na (ﷻ) en yakın duran, O'na (ﷻ) itaat eden, O'nun (ﷻ) Peygamberi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) seven, sahâbeyi seven, Ehl-i Beyt'i seven, meşâyihi seven ve müminleri seven kimsedir. İşte asıl değerli olan budur; bahsettiğiniz şey değil. Ülkemizde, burada, böylesine bir dünya zenginliği, böylesine bir bolluk daha önce hiç görmedim. Belki dünyanın hiçbir yerinde bile yoktur. Ancak bunun hiçbir kıymeti yok. Mevlânâ Şeyh, insanları hem güldüren hem de düşündüren pek çok şey söylerdi. Peki, tüm bu devasa binaya ne oldu? Sahibi az önce vefat etti. Ölen bu adamı alın, kimsenin onu göremeyeceği asansörde yanından geçirin. Üzerini bir şeyle örtün ki kimse görmesin. Onu buradan hemen uzaklaştırın; dünyalık peşinde koşan insanlar onu görüp de (ibret alıp) ders çıkarmasınlar! Koca bir binanın sahibi öldü. Bundan ne fayda gördü? Herhangi bir kazancı oldu mu? O büyük binası, muazzam serveti, hazineleri ona fazladan bir ömür verebildi mi? Hayır. Her şey bitti, her şey sona erdi. Artık ne bir ses var, ne bir nefes, ne de başka bir şey. Bitti. Hepsi sona erdi.

İşte bu şehir, müminler için, yani inananlar için dünya peşinde koşmamaları gerektiğine dair çok iyi bir örnektir. "Ah, biz bu dünyadan memnunuz" diye düşünmeyin. Memnun olmayın. Âhiretten memnun olun, inşâAllah. Allah ﷻ sizi mübarek kılsın. Allah ﷻ sizi muhafaza etsin. Allah ﷻ hepimizi muhafaza eylesin. Dünyayı âhiret için kullanmalısınız. Eğer onu âhiret için kullanırsanız, tüm bu yapıları âhirete göndermiş olursunuz. Yoksa onları burada bırakırsınız ve başkaları alır. Nasıl ki siz sahip olduysanız, başkaları da sahip olacaktır. Allah ﷻ bizi muhafaza eylesin inşâAllah. Allah ﷻ bize,

başkalarına yardım edebilmemiz ve İslâm'a hizmet edebilmemiz için [zenginlik] nasip etsin inşâAllah. Eğer böyle [hizmet] olmayacaksa, gerek yoktur inşâAllah. Allah ﷻ bizi Seyyidinâ el-Mehdî (aleyhisselâm)'a ulaştırsın. O zaman göreceğiniz zenginlik bambaşka olacaktır; şu anki, Seyyidinâ el-Mehdî (aleyhisselâm) dönemindeki zenginliğin yanında hiçbir şeydir.

Ve-min Allahi t-tevfik. El-Fatiha.

Mevlana Şeyh Muhammad Adil er-Rabbani
01 Kasım 2026 / 21 Cemaziyelevvel 1448
Nakşibendi Aliyye Zaviye – Yishun, Singapur